

Bos werd in het boekje geïnterviewd over het werk van Vrouwen vu-Hulp. In het aanstekelijk getoonzette vraaggesprek onder de titel 'Busjes die opvoeden' typeerde zij de sfeer binnen deze 'prachtorganisatie' als 'echt vrouwelijk ingesteld en tóch zakelijk'. Dat de recente ontwikkelingen niet onopgemerkt aan haar voorbij gegaan waren, bleek uit het feit dat zij vooral de nadruk legde op de immateriële betekenis van de vrouwenactie. Het financiële aspect van Vrouwen
 96 vu-Hulp bleef wel belangrijk, maar stond niet langer op de voorgrond. Veel wezenlijker was in haar ogen dat de busjesactie uiting gaf aan de band tussen universiteit en volk: 'Er zit een geweldig stuk opvoeding in die busjes en dat is als 't er op aankomt belangrijker dan het geld er in. Ik geloof dat als de vu-busjes uit de wereld verdwenen, er een enorm gebrek aan belangstelling voor de Vrije Universiteit zou komen.'

Wat mevrouw Bos met dat 'stuk opvoeding' bedoelde, werd door de interviewer als volgt samengevat: 'Het is toch maar zo, dat in zoveel huiskamers dat busje een plaats heeft en gebruikt wordt (...) en opeens, 'zomaar', onderwerp van gesprek kan worden. Een gesprek met iemand van thuis of met een belangstellende of kritische ander. Een gesprek ook met degene, die het busje komt lichten en die dan maar eens moet vertellen of het waar is dat En verder is het dan toch maar zo dat er geregeld zoveel dames (nu 6.850) in de weer zijn om die busjes te legen, om met de busjeshoudsters te praten, om de verdere afhandeling van zaken te verzorgen. Met andere woorden, dat er een léger mensen actief of passief, ijverig of nonchalant, dankbaar of vol bedenkingen op een of andere manier met die universiteit bezig is: de spaarsters en haar huisgenoten, familieleden en kennissen, de busjeslichtsters, de plaatselijke hoofden, de ringhoofden, de provinciale vertegenwoordigsters, de leden van het moderamen van Vrouwen vu-Hulp. Over band tussen universiteit en volk gesproken! En de busjes voeden dáártoe op en het is dit bezig zijn met, dit zich betrokken weten bij de vu, dat mevrouw Bos het meest ter harte gaat.'

Natuurlijk had het interview een propagandistische strekking en gaf het hier en daar een te rooskleurig beeld, maar er blijkt ook uit dat de leiding van Vrouwen vu-Hulp vertrouwen had in de toekomst en niet van plan was zich door de recente veranderingen aan de vu uit het veld te laten slaan. Voor dat optimisme was ook wel enige reden, want de organisatie in het land funktioneerde nog als vanouds